

Οι προοπτικές εξέλιξης της Ε.Κ. Κοινότητας.

Το πλαίσιο

Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα βρίσκεται στο σταυροδρόμι δύο Διακυβερνητικών Διασκέψεων που θα κρίνουν την εξελικτική της πορεία στην διαδικασία της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης. Κρίνονται η θεσμική ολοκλήρωση της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης (ΟΝΕ) καθώς και ο μακροχρόνιος στόχος και η διαδικασία για την Πολιτική Ένωση. Κρίνεται ακόμη η αδιατάκτως ταυτισμένη εξέλιξη.

Η Ελλάδα θα πρέπει να πάρει θέση απέναντι και στις δύο αυτές προκλήσεις με βάση όχι μόνο την τρέχουσα συγκυρία αλλά και τους μακροπρόθεσμους στόχους της.

Οι δύο Διακυβερνητικές Διασκέψεις θα γίνουν μέσα σ' ένα διεθνές κλίμα ριζικών ανακατατάξεων, άμβλυνσης χρόνιων προβλημάτων και εμφάνισης νέων.

Οι ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού ασκούν ιδιαίτερες πιέσεις στην αναζήτηση νέων μοντέλων ανάπτυξης στις χώρες αυτές και στις σχέσεις τους με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα ή τα κράτη-μέλη που τις συγκροτούν. Ανάλογη κινητικότητα ωστόσο παρατηρείται και στις άλλες εκτός Ευρωπαϊκής Κοινότητας χώρες, ιδίως της ΕΖΕΣ.

Η γερμανική ενοποίηση δεν αλλάζει μόνο τον πολιτικό χάρτη της Ευρώπης αλλά προβληματίζει όσον αφορά την διαμόρφωση νέων ισορροπιών τόσο στην κοινοτική όσο και στην ευρύτερη ευρωπαϊκή πραγματικότητα.

Το ΝΑΤΟ, η ΔΑΣΕ και η Δυτικοευρωπαϊκή Ένωση προβληματίζονται για τον επαναπροσδιορισμό ή την αναβάθμιση του ρόλου τους στην διαμόρφωση διακυβερνητικών ή υπερεθνικών συστημάτων που θα εγγυώνται την ειρήνη και την ασφάλεια.

Οι σχέσεις ΕΟΚ-ΗΠΑ βρίσκονται ήδη στον δρόμο επαναπροσδιορισμού και σύσφιξης, παρά τα προβλήματα στα ΓΑΤΤ.

Έχω υποστηρίξει ότι : " Η χώρα βρίσκεται σε συγκεκριμένη τροχιά. Δεν διαθέτει απεριόριστες δυνατότητες. Ο αναγκαίος ρυθμός εκσυγχρονισμού επιβάλλεται από τις ανταγωνίστριες χώρες, δεν επιλέγεται από εμάς. Αν δεν βελτιώσουμε την ανταγωνιστικότητά μας έτσι ώστε να αντιμετωπίσουμε την αυξανόμενη πίεσή τους στις διεθνείς αγορές και την εσωτερική αγορά, αν δεν διορθώσουμε αποφασιστικά και γρήγορα τις διαρθρωτικές μας αδυναμίες, θα διολισθαίνουμε σε όλο και μειονεκτικότερη θέση στο διεθνή καταμερισμό εργασίας. Ή άρνηση μη προσαρμογής δεν διατηρεί τα κερημένα, απλώς χειροτερεύει την κατάσταση.....

..... Η Ελλάδα θα είναι υποχρεωμένη να διεκδικήσει και να διασφαλίσει τη θέση της μέσα από τα διαμορφούμενα νέα σχήματα. Γι' αυτό η επιλογή συμμετοχή ή μη συμμετοχή στην πορεία ενοποίησης ανάλογα με το τι προσφέρουν οι εταίροι δεν υπάρχει. Η μη συμμετοχή θα οδηγήσει στην περιθωριοποίηση...

(Κ. Σημίτης : Εθνοκεντρισμός ή εθνική στρατηγική,
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ 22/7/90.

Έχω υποστηρίξει ακόμη [] ότι :

" Οι εμπειρίες της τελευταίας δεκαπενταετίας στην εξωτερική και αμυντική πολιτική έδειξαν τα περιορισμένα όρια των δυνατοτήτων άσκησης αυτόνομης εξωτερικής πολιτικής στη σύγχρονη εποχή. Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα αποτελεί όσο ποτέ άλλοτε τον κύριο θεσμό μέσα από τον οποίο μπορούμε να περάσουμε αποτελεσματικές προσπάθειες και πολιτικές όχι μόνο οικονομικού χαρακτήρα.....

Στο ίδιο συμπέρασμα θα καταλήξουμε αν λάβουμε υπόψη την σημασία που θα έχουν πλέον αποφάσεις διεθνών οργανισμών ή πολυμερείς συμφωνίες οικονομικού ή αμυντικού χαρακτήρα για τη διαμόρφωση μιάς νέας τάξης πραγμάτων στην Ευρώπη και τις περιορισμένες δυνατότητες που έχουμε να επηρεάσουμε χωρίς συνεργασίες τις εξελίξεις.

"Οσο ποτέ άλλοτε η άσκηση της εξωτερικής πολιτικής μας θα περνάει ή θα καθορίζεται από διαδικασίες διεθνών οργανισμών και πολυμερών συμφωνιών".....

(Κ.Σημίτης : Για μιά νέα Ευρωπαϊκή Πολιτική
ΤΟ ΒΗΜΑ : 25/3/90)

Οι εξελίξεις των τελευταίων μηνών και οι προοπτικές των επομένων δικαιολογούν την εμμονή μου στις θέσεις αυτές.

Ωστόσο χρειάζεται η εκπόνηση μιάς ευρύτερης πρότασης εξωτερικής πολιτικής μέσα στην οποία θα εντάσσονται η θέση μας και οι επί μέρους χειρισμοί μας για τα κοινοτικά θέματα, ιδίως σε ότι αφορά την αμυντική

πολιτική και την υπαγωγή της στην αρμοδιότητα κοινοτικών οργάνων και θεσμών.

Όσο και αν η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση πρέπει να είναι ο κύριος άξονας ανάπτυξης της εθνικής στρατηγικής μας, είναι αναγκαία η ολοκληρωμένη διαμόρφωση θέσεων, η ενεργή προβολή τους και η συμμετοχή^{μα} σε διαδικασίες και όργανα επαναπροσδιορισμού της ευρύτερης διεθνούς τάξης πραγμάτων και της οικοδόμησης του νέου πλέγματος κανόνων δικαίου που θα την ορίζει. Βρισκόμαστε ουσιαστικά μπροστά σε μία ευρύτερη και πολυσύνθετη Μεγάλη Διαπραγμάτευση των πολιτικών θεσμών και εξελίξεων της Ευρώπης, και θι λύσεις που μπορεί να προκύψουν είναι περισσότερες της μιάς, ισοδύναμες ή μή ανάλογα με την οπτική γωνία θεώρησης του τελικού αποτελέσματος και των στόχων της εθνικής πολιτικής.

Οικονομική και Νομισματική Ένωση

Αφού τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της χώρας μας βρίσκονται στη διαδικασία της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης έχουμε κατά συνέπεια κάθε λόγο να συμβάλλουμε στην προώθηση της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης, σύμφωνα μάλιστα με το περίγραμμα των προτάσεων της Επιτροπής.

Βρισκόμαστε ωστόσο μπροστά σ'ένα σύνθετο δίλημμα :

Κράτη-μέλη μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα αμφισβητούν δικαιολογημένα την δυνατότητα σ'αυτή τη φάση να αποδεχθούν τις προτάσεις της Επιτροπής, με το επιχείρημα της κατάστασης και των προβλημάτων της οικονομίας της. Η αναβολή ή η επιβράδυνση των διαδικασιών προβάλλει ως η εύκολη λύση. Αμφίβολο αν είναι και η ορθή. Συγχρόνως στην ομάδα αυτών των κρατών ανήκει και η Μ. Βρετανία. Παρά την αιφνίδια είσοδο της αγγλικής λίρας στο Ε.Ν.Σ. δεν είναι ακόμη σίγουρο* αν και κατά πόσο η Μ.Βρετανία

*-----
Μέσα Οκτωβρίου

θα τροποποιήσει ή αποσύρει την πρότασή της - σχέδιο MAJOR -, η οποία με το ίδιο επιχείρημα της οικονομικής της ανετοιμότητας για αποδοχή των προτάσεων Επιτροπής αντιπροτείνει όχι μόνο αναβολή υιοθέτησής τους αλλά τη δημιουργία μιάς "σκληρής ECU" και την παραίτηση από το μοντέλλο της Κοινής Κεντρικής Τράπεζας. Μία τέτοια εξέλιξη ωστόσο δεν σημαίνει απλώς επιβράδυνση της ενοποιητικής διαδικασίας ή όμβλυνση της εμβέλειας των προτάσεων της Επιτροπής. Η πρόταση MAJOR εμπεριέχει μιά δυναμική μετεξέλιξης της ταυτότητας της Ευρωπαϊκής Κοινότητας σε άλλη κατεύθυνση. Επιτρέπει την ευκολότερη προσέγγιση και διαπλοκή των οικονομιών των ανατολικών χωρών με τις οικονομίες της Δύσης όχι όμως στην βάση μιάς ενιαίας κοινοτικής πολιτικής που θα εκφράζεται από το θεσμικό και λειτουργικό πλαίσιο της Ο.Ν.Ε. αλλά από εθνικά κέντρα λήψης αποφάσεων των ισχυροτέρων κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Η πρόταση αυτή αποτελεί τροχό-πέδη στην εμβάθυνση της κοινοτικής ολοκλήρωσης αναβάλλοντας επ'αόριστον το θεσμικό και οικονομικό "δέσιμο" της Κοινότητας και μεταφέροντας το κέντρο βάρους της πολιτικής επιλογής στην διεύρυνση της κοινοτικής βάσης έναντι τρίτων χωρών. Μόνο που η διεύρυνση αυτή θα οικοδομηθεί με την ανάπτυξη διμερών διαδικασιών ενσωμάτωσης και αυτόνομη ανάπτυξη πρωτοβουλιών των πλέον ισχυρών εταίρων στα όρια της κοινοτικής ομπρέλλας. Είναι αυτή η εξέλιξη που θέλουμε για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα;

Η Ελλάδα βρίσκεται στην απόφαση μεταξύ του τι θέλει και του τι μπορεί. Ανάμεσα στην πολιτική επιλογή για προώθηση της διαδικασίας ολοκλήρωσης και της πραγματικής αδυναμίας συμμετοχής της, λόγω της οικονομικής κατάστασης της και ιδιαίτερα της εξέλιξης των μακροοικονομικών μεγεθών. Η πραγματικότητα την πιέζει στην εύκολη λύση, ~~στην άρνηση δέσμευσης αμοιβαίων ρυθμίσεων ενοποιητικής φύσεως, να συνταχθεί δηλαδή με την πρόταση της Μ.~~ ~~Βρετανίας προκειμένου να αποφύγει την θεσμοποίηση της Ευρώπης των "δύο ταχυτήτων".~~ Όμως η Κοινότητα των δύο

ταχυτήτων δεν είναι πια απειλή αλλά πραγματικότητα και εμείς οι κύριοι εκφραστές της. Και τούτο ανεξάρτητα από το ποιά θα είναι η στάση της Μ. Βρετανίας, Ισπανίας και Πορτογαλλίας στην τελική φάση Διακυβερνητική και σύμφωνα στάδιο υπονομία των αποφάσεων της.

Ας το παραδεχτούμε για να το αντιμετωπίσουμε.

Η άποψη ότι μπορούμε να επιβάλλουμε στους άλλους εταίρους τους δικούς μας ρυθμούς προόδου και να καθυστερήσουμε την διαδικασία ολοκλήρωσης της Ο.Ν.Ε. είναι πολιτικά μη ρεαλιστική αλλά και επικίνδυνη. Το κακό μιάς Ευρώπης δύο ταχυτήτων που εξορκίζουμε χωρίς ουσιαστικά να ανταποκρινόμαστε στις δικές μας ευθύνες για να το αποτρέψουμε, επισκιάζεται τώρα από το μείζονα κίνδυνο. Απειλείται η συνοχή της Κοινότητας από την ανάπτυξη φυγόκεντρων δυνάμεων και αυτοδύναμων πολιτικών των μεγάλων κρατών μελών για την περίπτωση που η Κοινότητα δεν θα προχωρούσε στην ενοποιητική διαδικασία. Αυτή η νέα απειλή είναι πολύ σημαντικότερη από το κόστος της παραδοχής της κατάστασης της Ελληνικής Οικονομίας. Μιά πολιτική που θα ζητούσε να αποτρέψει την παραδοχή "των δύο ταχυτήτων" επιδιώκοντας την αναβολή των ενοποιητικών εξελίξεων, αποτελεί για την Ελλάδα κοντόφθαλμη πολιτική χωρίς να εγγίζει το πραγματικό πρόβλημα που είναι η κατάσταση της τής διυπής οικονομίας και κοινωνίας. Η συνοχή της Ελλάδας με την Κοινότητα και τις αυριανές προοπτικές της δεν απειλείται πλέον από οιοδήποτε μοντέλλο "δύο ταχυτήτων", όταν αυτό θα αποτελεί απλώς επισημοποίηση της σημερινής πραγματικότητας, αλλά από την έλλειψη μιάς ολοκληρωμένης πρότασης και την ατομία ή αδράνεια για την εφαρμογή της. Η μετάβαση της ημερομηνίας έναρξης της δεικνυμένης από την 1.1.94 και δώδεκα ή ακόμα και πενήντα.

Με τα δεδομένα αυτά η δική μας πρόταση στην Διακυβερνητική Διάσκεψη για την Ο.Ν.Ε. θα πρέπει να καθορισθεί αθροιστικά από τις εξής παραμέτρους :

- α. Σύμπλευση στον άξονα των προτάσεων Επιτροπής με στόχο την στήριξη και υιοθέτηση του ενοποιητικού βήματος της Ο.Ν.Ε.
- β. Διαπραγμάτευση και υιοθέτηση ενός κοινοτικού πλαισίου κανόνων για ένα μεταβατικό στάδιο στην λήξη του οποίου η Ελλάδα να προσχωρήσει στην Ο.Ν.Ε.
- γ. Διασφάλιση της συμμετοχής της Ελλάδας σε όλα τα όργανα και τις διαδικασίες που θα προκύψουν από τη Διάσκεψη για την Ο.Ν.Ε.
- δ. Υιοθέτηση εσωτερικά μιάς δέσμης νομισματικής και δημοσιονομικής πειθαρχίας που θα επιτρέψει την ανάκτηση της "χαμένης ταχύτητας" της ελληνικής οικονομίας στην Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση.

Κάθε άλλη πρόταση που θα αποκλίνει από αυτή την κατεύθυνση με μόνο αντάλλαγμα την βραχυπρόθεσμη αναβολή αντιμετώπισης του προβλήματος εμπεριέχει μείζονες κινδύνους όχι μόνο για την εξέλιξη και συνοχή της Κοινότητας αλλά και για την περαιτέρω υποβάθμιση της Ελλάδας στις ευρωπαϊκές εξελίξεις.

Ούτε ο στρουθοκαμηλισμός προστά στην πραγματικότητα των δύο ταχυτήτων ούτε η μετάθεση ευθυνών σε ξένα κέντρα μπορούν να αποσείσουν τις ευθύνες όλων μας για την εξέλιξη αυτή, για την αποσιώπηση της σημασίας της και τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης άλλοτε με αυταρχικές και ασυντόνιστες πολιτικές και άλλοτε με μαξιμαλιστικές και εκτός πραγματικότητας αντιπολιτευτικές προτάσεις.

Η Πολιτική Ένωση

Το πρόβλημα της πολιτικής ένωσης της Κοινότητας είναι ακόμη πιο περίπλοκο. Πρέπει κανείς να συνθέσει τις αναγκατατάξεις και τις μεταβολές που πραγματοποιήθηκαν

ή βρίσκονται σε εξέλιξη στην παγκόσμια σκηνή, να εντοπίσει τις νέες σχέσεις και εξαρτήσεις που διαμορφώνονται να αποικιοδοποιήσει τις νέες κατευθύνσεις πολιτικής που διατυπώνουν οι κύριοι πρωταγωνιστές του διεθνούς περιβάλλοντος. Τότε μόνο θα μπορέσουμε να εκτιμήσουμε την σημασία της πολιτικής ένωσης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, τις δυσκολίες οικοδόμησής της, τα αναγκαία και τα εφικτά στην παρούσα φάση όρια πραγματοποίησής τους. Τότε μόνο θα μπορέσουμε να εντάξουμε ρεαλιστικά τις εθνικές μας ιεραρχήσεις σε μία μακροπρόθεσμη προοπτική και να διαμορφώνουμε εναλλακτικές τακτικές στον άξονα αυτό. Διαφορετικά θα είμαστε ουραγοί των εξελίξεων με αποσπασματικές πολιτικές κινήσεις, βασισμένες σε ξεπερασμένες υποθέσεις εργασίας, θα κυνηγάμε τα δένδρα χάνοντας το δάσος. Η διατήρηση της αναλογίας 7: 10 της βοήθειας των Η.Π.Α. προς Ελλάδα - Τουρκία ή το μπλοκάρισμα του 4ου χρηματοδοτικού πρωτοκόλλου στην ΕΟΚ θα πρέπει να επανεξετασθούν στα πλαίσια μιάς άλλης πολιτικής που θα διασφαλίζει φερέγγυα τους στόχους που εξυπηρετούν μέχρι σήμερα οι δύο αυτές τακτικές. Αλλιώς θα βρεθούμε πολύ σύντομα απογυμνωμένοι με δύο απολιθώματα μυθικής εξωτερικής πολιτικής.

Η εξωτερική μας πολιτική πάσχει. Χρειάζεται επαναπροσδιορισμό που δεν μπορεί να υποκατασταθεί από δημόσιες σχέσεις παραδοσιακού τύπου.

Τμήμα μιάς ολοκληρωμένης πρότασης εξωτερικής πολιτικής είναι η θεματική της Πολιτικής Ένωσης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Αν το τελικό στάδιο της πολιτικής Ένωσης συνίσταται στην ομοσπονδιοποίηση των κρατών μελών της Κοινότητας πράγμα που σημαίνει μεταφορά της υπέρτατης εθνικής εξουσίας στην αντίστοιχα ανώτατη της ομοσπονδιακής, τότε απέχουμε ακόμη πολύ από την ολοκλήρωσή της.

Κάτι τέτοιο θα σήμαινε ριζική αναδόμηση των θεσμών

και των αρμοδιοτήτων των οργάνων της Κοινότητας με
αντίστοιχες πολιτειακού χαρακτήρα μεταβολές στις εθνικές
^{συμβα} ~~εργα~~τικές τάξεις των κρατών μελών. Η πολιτική
βούληση των δώδεκα δεν είναι ακόμη ώριμη για ένα ~~πρό~~βλο
βήμα. Οι διεθνείς εξελίξεις ωστόσο επιτάσσουν τουλά-
χιστον την δρομολόγηση ~~των~~ ενδιαμέσων βημάτων
σ' αυτή την κατεύθυνση και αυτά πρέπει να στηριχθούν,
σ' αυτά πρέπει να συμβάλλουμε.

Τα ~~ερωτήματα~~ ^{τρία υφιστάμενα} ερωτήματα που τίθενται είναι :

α) Η Κοινοτική αρμοδιότητα σε ποιούς τομείς από αυτούς
που εκφεύγουν μέχρι σήμερα από την εμβέλεια της,
μπορεί ή είναι ανάγκη να επεκταθεί και με ποιό τρόπο.

β) Η λήψη αποφάσεων σε ποιούς τομείς και υπό ποίους
όρους μπορεί να μην είναι ομόφωνη αλλά με αυξημένη

^{Κ.Π. πλειοψηφία} ~~Τόσο~~ ^{Με ποιά όργανα και ποιά διαδικασία πρέπει να προχωρήσει}
^{Τόσο} ~~τα ερωτήματα αυτά, με τα αμέσως επόμενα~~ ^{και αυτό της υποκαταστασιμότητας}
κοινοτικής και εθνικής πολιτικής (SUBSIDIARITY CLAUSE) ^{συμφα}

Ζητούν το κύριο ερώτημα και το μέλλον της Ευρωπαϊκής Κοινότητας: Θέτουμε πράγματι την πρόοδο ως
Ευρωπαϊκή Κοινότητα; ~~Δέχουμε να περάσουμε σε ένα σύστημα προμεμετρισμού και συστασιακού πο~~
Σιά πιασιν των Ευρωπαίων ~~Οι μέχρι σήμερα προτάσεις και διαβουλεύσεις επικεντρώνο-~~
των Προσπαθειών με ~~αφ~~ ^{νται κυρίως στην διεύρυνση και εμβάθυνση της κοινοτικής}
ζητούν εξεργίζον με ~~των~~ ^{αρμοδιότητας σε θέματα εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής.}
αυριανή ταυτότητα ~~ως~~ ^{Ιδίως η τελευταία αντιμετωπίζει σύνθετες πτυχές}
Ευρωπαϊκή Κοινότητα. ~~των~~ ^{εξωκοινοτικών}
των πολιτικών των κοινοτικών εταίρων. Η μετεξέλιξη και
ο αυριανός ρόλος του NATO, η ενεργοποίηση, αναβάθμιση ή
και απορρόφηση από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα της Δυτικο-
ευρωπαϊκής Ένωσης, οι προοπτικές της ΔΑΣΕ και το πλαίσιο
αρχών της πρότασης ~~του Ευρω-~~
κοινοβουλίου, ^{και τέρ} ~~καθίσταται~~ η προβληματική προοπτική για μία
μονιμότερη ασφάλεια και ειρήνη στη Μεσόγειο και την Μέση
Ανατολή ^{και η επέκταση πρωτοβουλιών των Ηνωμένων Εθνών υπό την ηγεσία τους}
επιλογές. Γνώμονας πορείας θα πρέπει να είναι η ανα-
ζήτηση μιάς σύνθεσης που θα ισορροπούσε τις επιδιώξεις
και τα συμφέροντα των κοινοτικών εταίρων, ^{ως} ~~α~~ ^α ~~α~~
βασιότητα για την έκβαση όλων αυτών των δυναμικών θα ~~επείρενε~~
~~αυτή~~ ^{διατήρηση} ~~την~~ ^{την} ~~πλέον~~ ^{πλέον} ~~εφικτής~~ ^{εφικτής} ~~ευρωπαϊκού~~ ^{ευρωπαϊκού}
χαρακτήρα λύσης. ~~μεταγενέστερα~~ ^{της} ~~υιοθέτησης~~ ^{εκελευσ}

Γράνω στον άξονα κοινοτικών διεργασιών και διαδικασιών.

1. η υιοθέτηση ενός
πλαισίου αρχών για μια
κοινοτική πολιτική στον
τομέα της ασφάλειας
και της άμυνας και
συγγένειας...

που είναι πιο κοντά στην ^{σημερινή} ευρωπαϊκή πραγματικότητα, ^{έστω}
και αν η ~~αύξηση~~ κοινοτική αμιγής και επιθυμητή λύση θα
ήταν η δημιουργία μιας αμυντικής πολιτικής θεσμοθε-
τημένης στο κοινοτικό πλαίσιο. Μια τέτοια λύση θα ήταν ^{1.}
η δραστηριοποίηση της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης με
εταίρους ~~χώρας~~ όσους μετέχουν στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα.
Είναι η λύση της πολιτικής των μικρών βημάτων που
ελαχιστοποιεί μείζονες τριβές που θα ανέβαλλαν επ'
αόριστο κάθε εξέλιξη για την διαμόρφωση μιας ^{ορισμένης} ευρωπαϊκής
αμυντικής πολιτικής ^{απορριπτόμενη} έστω και αν ^{αμυντική} δεν θα έχει τον ^{τοπικό}
^{χαρακτήρα} της κοινοτικής πολιτικής. Άλλωστε οι Ευρωπαϊκές
Κοινοότητες ξεκίνησαν σαν τρεις διαφορετικοί οργανισμοί
και εξακολουθούν τυπικά να είναι.

γνωστό ή ^{είναι} ^{είναι} ^{είναι}

Όσον αφορά την εξωτερική πολιτική: Η ενσωμάτωση ^{της} ^{είναι} ^{είναι}
κοινοτικές διαδικασίες
βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την
συνοχή της Κοινότητας και την πραγματική σύγκλιση
συμφερόντων και ιεραρχήσεων μεταξύ των Κρατών μελών.
Πρέπει να ^{επιλέγουμε} ^{με} ^{υπεύθυνη} την ^{κοινοτική}
δημιουργία των προϋποθέσεων εκείνων που θα καταστήσουν
την κοινή εξωτερική πολιτική όχι μόνο ^{εφικτή} αλλά και
αποτελεσματικότερη για τα εθνικά συμφέροντα.
^{επιλέγουν} Κάτι τέτοιο ~~όμως~~ δεν
μπορεί να αφεθεί στους αργόσυρτους ρυθμούς του σημερι-
νού κοινοτικού πλαισίου. Είναι απαραίτητα κάποια ουσια-
στικά βήματα σε θεσμικό επίπεδο που θα βοηθήσουν στην
ωρίμανση των προϋποθέσεων. Ούτε πάλι είναι αναπόφευκτο
η αμετάκλητη και καθολική κοινοτικοποίηση της εξωτερικής
πολιτικής να συμπέσει με την πολιτική ενοποίηση του
καταληκτικού σταδίου της Κοινότητας. Χρειαζόμαστε
ενδιαμέσους θεσμούς και διαδικασίες κοινοτικοποίησης της
εξωτερικής πολιτικής. Η Ευρωπαϊκή Πολιτική Συνεργασία
πρέπει να αναμορφωθεί και να ενδυναμωθεί. Κατ'εξοχή
να σκεφθώ την παράλληλη προς την τρέχουσα
Προεδρία στα Συμβούλια Υπουργών και στις Διασκέψεις
Κορυφής του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου δημιουργία τριμερούς
^{Ευρωπαϊκού Συμβουλίου}
Το ίδιο ισχύει και για την ομαλή μετάβαση από
το καθεστώς της δημοφιλίας στο καθεστώς της
κατά ηγεμονία ασφάλειας

οργάνου εξωτερικής πολιτικής από εναλλασσόμενους ανά έτος ή διετία Υπουργούς Εξωτερικών σύμφωνα με μία κλείδα που θα ορίζει ^{την σύνθεση} ~~είναι~~ το τριμελές ~~οργανό~~ ^{οργανό} απαρτίζεται από Υπ. Εξωτερικών κρατών μελών των οποίων το άθροισμα των ψήφων που ορίζονται στο άρθρο 148 της Συνθήκης ανέρχεται στις 20.* Κάτι τέτοιο θα επέτρεπε μία ισορροπη συμμετοχή στο όργανο όλων των κρατών μελών και συγχρόνως θα αποφεύγετο η ανά εξαμήνο εναλλαγή του οργάνου σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες προεδρίας, που στον τομέα εξωτερικής πολιτικής εμποδίζει την αποτελεσματικότητα της προσπάθειας σύγκλισης και διαμόρφωσης ενιαίας εξωτερικής πολιτικής.

Ωστόσο οιαδήποτε επιλογή είτε στον αμυντικό τομέα είτε στον τομέα της εξωτερικής πολιτικής θα πρέπει να εξυπηρετεί μακροπρόθεσμα την ενσωμάτωση τους στην ^{των οργάνων της Κοινότητας} διαδικασία του βασικού κορμού ~~της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης~~. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να αναζητηθούν και να διασφαλισθούν στο θεσμικό πλαίσιο λύσεις που θα βοηθούν στην επικοινωνία των θεσμών και στην ωρίμανση των προϋποθέσεων για την τελική σύγκλιση. ^{Πότε} ~~Κάτι τέτοιο~~ επιβάλλεται ^{τον} την υιοθέτηση διαδικασιών ή ρυθμίσεων διασύνδεσης της Επιτροπής και του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου με τα κυρίως σχήματα που θα αποφασισθούν για την αμυντική και εξωτερική πολιτική. Η ανάγκη διεύρυνσης ωστόσο της κοινοτικής αρμοδιότητας στην πορεία της πολιτικής ένωσης δεν εξαντλείται στους τομείς της αμυντικής ή εξωτερικής πολιτικής. Πιστεύω ότι είναι ανάγκη να προχωρήσει η Ευρώπη των πολιτών ^ή κοινωνική χάρτα και να εξετασθεί κατά πόσο ^{ιδίως} μπορούν να απτυχθούν περαιτέρω κοινοτικές πολιτικές στους τομείς της υγείας, της ενέργειας και της προστασίας του καταναλωτή. Πολιτικές που αγγίζουν άμεσα ή έμμεσα τον ευρωπαίο πολίτη τον εργαζόμενο και την ανάπτυξη της προσωπικότητάς τους ^{Για διευκρίνιση: οι ηογιστικές, τμήτη προστασία περιβάλλοντος, φάρμακα και τεχνολογία καθώς και επαγγελματική εκπαίδευση και...}

*

Αυτό σημαίνει 1 μεγάλος (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία και 2 μικροί και αναγκαστικά ένα τριμελές Ιαπωνία και Λουξεμβούργο μαζί. Καλύτερη διατεθπωση για να αποφύγω το "1 μεγάλος 2 μικροί" δεν βρίσκω. Παραμυγή ^{ως} Γαλλίας Αρρίαν ^{πρό} εἴθετα ^{για} ^{τα} ^{μικρά} και ^{πραγματικότερα} ^{να} ^{αφύγει} ^{απὸ} ^{την} ^{Γαλλία} ^{ψήφισαν}

Μένει γὰρ τὸ τεῖχος τῷ κτίστικῳ ἔργῳ: Οἱ θεμελίαι ἀλλὰ στὰ ὄρ-
θανα καὶ τὴν ἀρμοδιότητα τὴν, οἱ διαδραστικὴ λειτουργία καὶ τὴν
λήψιν ἀποστάσεων, ἀρκεῖ γὰρ ~~ἀποστάσεων~~ ἀντιμετωπιεῖσθαι μὲ μόνον κτίσι-
ον τὴν προαγωγή τῆς ἐκρηκτικῆς ὀσμύνης;

4) Θεωρία ~~ισοποτισμού~~ ^{ισοποτισμού} των Γερμανικών Κοινοτήτων στηρίζεται ~~στη~~ ^{στην} ~~απόφαση~~ ^{απόφαση} ότι, ανάλυση ~~δύο~~ ^{δύο} σημείων ισοποτισμού: ~~πρώτο~~ ^{πρώτο} νομο-
μοσ και έδωμο συμπίεσης και ένοι στη σχέση ανάθεσης και
εξάρτησης των Οργάνων της Κοινότητας. Ιδίως το δεύτερο έργο ανιχνύ-
μενο κυρίως για έμφαση "Ισοποτισμού" και δημοκρατισμού.

Οι επιεικείς δεσμοί άγασθαι δέ αφεΐ να είναι αξιοσημια-
 τική. Πρέπει να πείθουν ότι όχι μόνο δει ανατρέχουν τού ύψους
 του συσχετισμού συνάρκων μεταξύ των μικρό-μεγάλων συν-
 τηγμάτων και παντοῦ δράσης, αλλά ότι ενδυναμώνουν τήν
 δημοκρατική νομιμοποίηση των κοινών γίνεσθαι.

Τὸν φόβο γὰρ κύνουν εὐχάρια μετ' ὧν κυριαρχοῦν δυνάμεις,
καὶ ἀπείν' ἀνατροπῇ ἰσοροπῶν ἢ διεκδικῶν τὰς αὐτῶν
ὑπερηφανίαν θὰ πρέπει καὶ ἀνατρίβουμε μετ' ἡν ἐκδυνάμωσιν
τῶν ἐξουσιῶν τοῦ Κοινοβουλίου καὶ ἐμπροσθέν καὶ τοῦ λαοῦ
ρίθιν.

Γιὰ μιὰ Εὐρωπαϊκὴ ποίησιν με' ἀποσπασμὸν τὸ ἐρώτημα δεῖ εἶναι
"ἀ" εὐχαραῖται ἢ ὅχι ἐνταῦθα ἐξουσίας πλὴν κοινότητι ἀρμοδιό-
τητα, ἀλλὰ ^ἢ ὡς εὐχαραῖται καὶ με' ποῖο τρόπο δεῖ ἀσμεῖται.

πρέπει να προωθηθούν αν θέλουμε πράγματι την οικοδόμηση της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης όχι μόνο στην βάση της πολιτικής βούλησης των ηγεσιών αλλά και στην κοινωνική συνοχή και συνείδηση των λαών που την απαρτίζουν.

Έχω υποστηρίξει και στο παρελθόν ότι η πορεία της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης συνδέεται άμεσα με αύξηση και ανακατανομή κοινοτικών πόρων. Η κοινοτική αλληλεγγύη δεν είναι πάντα οικονομική αρωγή. Όμως η Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση δεν μπορεί να προχωρήσει χωρίς ουσιώδη αύξηση των κοινοτικών πόρων.